

flaa det, fordi jeg, selv om jeg troede, at jeg havde en formel Ret til at sige det, overhovedet ikke holder af at opstille Aaastande, som jeg ikke kan bevise, men jeg tilstaar, at det er mig aldeles uforstaaeligt, at et saadant Forslag kan fremkomme fra en Regjering, som virkelig har nogen varm Interesse eller nogen Forstaaelse af, hvad der hører til for at bevare lovlige ordnede Tilstande her i Landet og af Betydningen deraf. Jeg veed ikke, hvorfor Regjeringen vil gjøre sig den Uleilighed at komme med et saadant Forslag. Er det for at tjene sine Venner, eller er det for at give sig Udseende af, at den havde prøvet alle Midler, inden det viser sig, at dens Politikk har gjort Fiasko, saa siger jeg, at det kunde Regjeringen have sparet sig. Gjennemsigtige Forsøg skal man hellere lade ligge, de falde feilet ud, og hvad der er feilet gjør aldrig Birkning. Der er ikke et Menneſte i hele Landet, heller ikke Regjeringens egne Venner, der efter dette Forslag har Tillid til, at det er Regjeringens alvorlige Villie at bevare Landet indenfor Lovens Grændser. Jeg undersøger ikke, om Meningen er berettiget eller ikke, men Regjeringen kan spørge, hvem den vil, selv sine egne Venner, der er ikke En, der tror, at dette Forslag har Andet at betyde, end at Regjeringen vil udenfor, ud i det tomme Rum. Hvis dette er uberettiget, haaber jeg, at Regjeringen udtrykkelig vil erklære, at den paa ingen Maade vil blive en Dag længere, end den har Bevilning fra Rigsdagen til at regjere, saaledes at alle disse Rygter slaas ned. Hvis det er uberettiget, er det i hvert Tilfælde Noget, som Regjeringen maa tilskrive sig selv, thi dens Fremgangsmaade er fuldstændig uforstaaelig, naar man stiller sig paa et almindeligt fornuftigt politisk Standpunkt og gaar ud fra, at det er os Alle om at gjøre at holde os indenfor Lov og Ret og Være her til Lands.

Der har været dem, der have ment, at det var Folkethingets Sag at afvise dette Forslag; jeg har hørt den Mening fremsætte, at det var rigtigt, om dette Thing forfæstede Forslaget, idet det maatte siges at være grundlovsstridigt og absurd, i Strid med hele den bestaaende Tilstand og 35 Aars Tradition, og derigjennem viste Regjeringen, at paa den Vej var der ingen Fremgang mulig, og om man da overlod til Regjeringen selv i rette Tid at slaffe sig den Bevilning, som den nu i al den Tid, den har været ved Roret, har nøides med, og som har hele Fortidens Autoritet som Sanction for sig. Det er imidlertid ikke Flertallets Mening i denne Sag. Flertallet tager det ikke saa

let med Lov og Orden her i Landet, som den høie Regjering synes at tage det, eller hvis Regjeringen tager sig det alvorlig, saa vil jeg sige, at Flertallet har mere Forstand paa, hvorledes man behøver Lov og Ret her i Landet, end Regjeringen. Jeg tror at kunne sige, at Flertallet her lige overfor dette Forsøg paa at ombælte det Bestaaende og kaste os ind paa Eventyr, bryde Traditionen og sætte sig ud over de grundlovmæssige Tilstande, bestemt vil fastholde den hidtil gjældende Ordning, som har Grundloven for sig og begge Things og Regjeringens Tilslutning nu indtil Dato, og at det vil stille Forslag om at give den midlertidige Finantslov en saadan Skikkelse, som den har haft hidtil, og som er en nogenlunde Garanti for, at vi ikke komme ud paa Eventyr, som kunne ende med Banfeligheder. Dette er i Overensstemmelse med vor Stilling i det Hele taget, det er ikke vor Opgave at rejse Strid, det har hverken været det paa Lovgivningsmagtens eller paa Finantslovens Omraade, vi ville heller ikke Strid her, og vi ere overbeviste om, at de, der ville Lov og Orden her i Landet, følge os, og at kun de, der have Interesse i Uorden, gaa imod os.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Morrad) gjorde sig, saavidt jeg kunde forstaa, skyldig i en Misforstaaelse af et væsentligt Punkt i Lovforslaget. Han læste Lovforslaget, som om det vilde bemyndige Regjeringen til at afholde enhver Udgift, der fandtes paa Forslaget til Finantslov med de senere vedtagne Ændringer af begge Thing. Jeg formoder, at det ærede Medlem ikke har haft Leilighed til at læse de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, thi ellers vilde det ærede Medlem umuligt have kunnet gjøre sig skyldig i den Forstaaelse af Lovforslaget. Der staaer jo ganske udtrykkelig i Bemærkningerne, at det er naturligt, at Finantslovsforslaget med de af begge Thing vedtagne Ændringer ikke bør kunne overskrides. Det forekommer mig, at der er tilstrækkelig tydelig angivet, at det kun er Maximalgrændsen, som er betegnet i Lovforslaget ved Ordene: efter Forslag til Finantslov med de dertil senere tilkomne Ændringer, altsaa kun en Maximalgrændse og intet Andet. Søvrigt forekommer det mig, at selve Lovteksten og saaa tilstrækkelig tydelig viser dette; thi hvis virkelig Lovforslaget gik ud paa at bemyndige Regjeringen til at afholde alle de Udgifter, som vare opførte i Finantslovsforslaget med